

תורה אור • פרשת תרומה • מאמר 2

ביאור על הנ"ל

ביאור על האמור לעיל

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/torah-ohr/terumah/2](https://likuteitorah.com/he/torah-ohr/terumah/2)

1 ביאור על הנ"ל

ביאור על האמור לעיל.

2 הנה כתיב ועמך כולם צדיקים. והנה יוסף נקי צדיק עליון ובנימין נקי צדיק תחתון. ויש נשמות שהם מבחי' יוסף. ויש מבחי' בנימין.

והנה כתוב: "ועמך כולם צדיקים". יוסף נקרא צדיק עליון, ובנימין נקרא צדיק תחתון. יש נשמות שהן מבחינת יוסף, ויש [נשמות] שהן מבחינת בנימין.

ולכן נאמר ועמך כולם צדיקים. ופי' צדיק עליון היינו המקשר אצ"י בריאה כי כל בשמים ובארץ דאחיד בשמיא וארעא.

לכן נאמר: "ועמך כולם צדיקים". פירוש "צדיק עליון" הוא מי שמחבר את אצילות עם בריאה, ככתוב: "כי כל בשמים ובארץ" — "שאוחז בשמים ובארץ".

כי הנה יעקב נקי בריח התיכון המבריק מן הקצה אל הקצה היינו להיות ההמשכה מאא"ס [מאור אין סוף] עד מקור דבי"ע שהוא בחי' הדבור עליון שהמשכה זו היא ע"י יעקב שהוא כללות המדות עליונות.

יעקב נקרא "בריק התיכון המבריק מן הקצה אל הקצה". פירוש הדבר שההמשכה נמשכת מאור אין סוף עד למקורם של בריאה, יצירה ועשיה, שהוא בחינת הדיבור העליון; המשכה זו נעשית באמצעות יעקב, שהוא כללות המדות העליונות.

3 וכמו עד"מ שע"י המדות נמשך ההשפעה שכשיש לו אהבה מדבר כו'. אך אלה תולדות יעקב הוא בחי' יוסף שהוא בחי' יסוד התקשרות של המשפיע עם המקבל וזהו בחי' צ"ע [צדיק עליון].

כמו למשל, באמצעות המדות נמשכת ההשפעה: כשאדם אוהב, הוא מדבר וכו'. אבל "אלה תולדות יעקב" הוא בחינת יוסף, שהיא בחינת יסוד — הקשר בין המשפיע למקבל; וזו בחינת צדיק עליון.

אך בכדי שיהיה המקבל קולט את ההשפעה צ"ל ג"כ בבחי' התקשרות שהוא בעבודת ה' בחי' מס"נ [מסירות נפש] והוא בחי' בנימין צ"ת [צדיק תחתון] שמקשר בריאה באצ"י מלמטה למעלה.

אבל כדי שהמקבל יוכל לקלוט את ההשפעה, גם הוא צריך להיות בבחינת התקשרות; בעבודת ה' זו בחינת מסירות נפש. זו בחינת בנימין, צדיק תחתון, הקושר את בריאה עם אצילות מלמטה למעלה.

ולכן נאמר בלידת בנימין ותקש בלדתה. כי בנימין הוא ההתכללות והבטול מבי"ע לאצ"י שזהו הפך ענין הלידה והגילוי מלמעלה למטה.

לכן נאמר בלידת בנימין: "ותקש בלדתה". שכן בנימין הוא ההתכללות והבטול של בריאה, יצירה ועשיה באצילות, והדבר הפוך מלידה ומגילוי מלמעלה למטה.

4 והנה במצות מעשיות יש ג"כ שני הבחי' יש מצות שהן בחי' המשכת האור מלמעלה למטה

והנה גם במצוות מעשיות יש שתי בחינות אלה: יש מצוות שהן בחינת המשכת האור מלמעלה למטה,

כמו שופר לולב סוכה ציצית ותפלין ויש שהן בחי' העלאות כמו קרבנות וראשית הגז כו'.

כמו שופר, לולב, סוכה, ציצית ותפלין; ויש מצוות שהן בחינת העלאה, כמו הקרבנות וראשית הגז וכו'.

וז"ש [וזהו שכתוב] ורב שלום בניך. שלום הוא בחי' התקשרות והתחברות משפיע ומקבל. ויש ב' בחי' שלום מלמעלה למטה ע"י יוסף. ומלמטה למעלה ע"י בנימין.

וזהו שכתוב: "ורב שלום בניך". שלום הוא בחינת התקשרות והתחברות בין המשפיע למקבל. ויש שתי בחינות שלום: מלמעלה למטה, על ידי יוסף, ומלמטה למעלה, על ידי בנימין.

אך הבחי' שע"י יוסף נק' רב שלום כו'. וזהו ג"כ ענין כרוב א' מקצה מזה הוא בחי' יוסף שממשיך מלמעלה למטה מאא"ס [מאור אין סוף] לבחי' הדבור כו'.

אך הבחינה שעל ידי יוסף נקראת "רב שלום" וכו'. וזהו גם עניינו של "כרוב אחד מקצה מזה": זו בחינת יוסף, שממשיך מלמעלה למטה, מאור אין סוף עד בחינת הדיבור וכו'.

וז"ש [וזהו שכתוב] ביוסף והוא נער כו' שהוא בחי' כרוב כרביא. (וז"ש [וזהו שכתוב] בזוהר פ' וישב) (בדף קפ"ד) מי יתנך כאח לי כו'.

וזהו שכתוב ביוסף: "והוא נער" וכו', שהוא בחינת כרוב, פְּרָכָא. [וזהו שכתוב בזוהר פרשת וישב (בדף קפ"ד):] "מי יתנך כאח ליי" וכו'.

כיוסף על אחי כו'. וכרוב א' מקצה מזה הוא בחי' בנימין שהוא התקשרות המקבל מלמטה למעלה.

"כיוסף על אחי" וכו'. ו"כרוב אחד מקצה מזה" הוא בחינת בנימין, שהיא התקשרות המקבל מלמטה למעלה.

ופניהם איש אל אחיו התחברות שניהם כו'. אך משחרב בהמ"ק [בית המקדש] מבקשת כנ"י [כנסת ישראל] מי יתנך כאח לי.

ויופניהם איש אל אחיו"י הוא התחברות שניהם וכו'. אך מאז שנחרב בית המקדש מבקשת כנסת ישראל: "מי יתנך כאח לי".

והיינו ע"י יונק שדי אמי עסק התושבע"פ [התורה שבעל פה] כו' וכנ"ל. אך זהו ע"י הנשמות ששרשן מבחי' יוסף צ"ע [צדיק עליון] כו' שנק' אחים למקום.

והיינו על ידי "יונק שדי אמי" — עסק התורה שבעל פה וכו', וכמו שנתבאר לעיל. אך הדבר נעשה על ידי הנשמות ששורשן בבחינת יוסף צדיק עליון וכו', הנקראות "אחים למקום".

5 והנה המשכה זו עיקרה הוא בפנימיות העולמות כיון שעיקר ההמשכה ע"י מחשבה ודבור בעסק התורה אך כדי שיהיה ההמשכה גם בחיצוניות העולמות ע"ז נאמר אמצאך בחוץ.

והנה, המשכה זו היא בעיקר בפנימיות העולמות, שכן עיקר ההמשכה נעשית באמצעות מחשבה ודיבור בעיסוק בתורה. אך כדי שההמשכה תהיה גם בחיצוניות העולמות, על כך נאמר: "אמצאך בחוץ".

והוא ע"י נשמות שמבחי' בנימין שרוב עסקיהם במעשה דוקא בצדקה וגמ"ח [וגמילות חסדים] שע"י נמשך גם בעוה"ז השפל. (ע"י [עיינ] באגה"ק [באגרת הקודש] ד"ה ויעש דוד שם):

והדבר נעשה באמצעות נשמות מבחינת בנימין, שרוב עיסוקן הוא דווקא במעשה, בצדקה ובגמילות חסדים, שבאמצעותם נמשכת [הארה] גם לעולם הזה השפל. (ראו באגרת הקודש, הקטע הפותח במילים "ויעש דוד שם").

6 והנה פ"י אשקך נשיקין אתדבקות רוחא ברוחא. הענין דכמו עד"מ הנשיקים גשמיים באדם שהם באים ונמשכים מחמת פנימית אהבה שבלב שאינה מתלבשת בשום כלי כו'

והנה, פירוש "אשקך" הוא נשיקות — דבקות של רוח ברוח. העניין הוא, בדומה לנשיקות גשמיות של אדם, שהן באות ונמשכות מפנימיות האהבה שבלב, שאינה מתלבשת בשום כלי וכו'.

(שאותיות הדבור שהם בחי' כלים להמדות אין יכולים להכיל אהבה רבה זו לכך אינה מתלבשת בדבור רק בבחי' נשיקין)

(שאותיות הדיבור, שהן בחינת כלים למדות, אינן יכולות להכיל אהבה גדולה זו; לכן היא אינה מתלבשת בדיבור, אלא באה לידי ביטוי בבחינת נשיקות),

כך ענין ההמשכה זו שע"י קיום המצות מעשיות דנשמות שמבחי' בנימין ממשיכים מבחי' עקודים שהוא למעלה מבחי' ההתלבשות בכלים כי רק באצ"י שייך בחי' כלים אלא דאיהו וגרמוהי חד כו' משא"כ בבחי' עקודים.

כך גם ענין המשכה זו: באמצעות קיום המצות המעשיות על ידי נשמות מבחינת בנימין, הן ממשיכות מבחינת עקודים, שהיא למעלה מהתלבשות בכלים. בחינת כלים שייכת רק באצילות, אלא ששם "הוא וכליו אחד" וכו'; ואילו בבחינת עקודים אין הדבר כך.

והיינו משום שעל ידי ההעלאות דבנימין מבירורים דעולם התהו ששם ג"כ האורות למעלה מההתלבשות בכלים אלא ששם היה שבה"כ [שבירת הכלים].

והיינו משום שהעלאות בנימין, מתוך בירורי עולם התהו, גורמות לכך; גם שם היו האורות למעלה מהתלבשות בכלים, אלא ששם היה שבירת הכלים.

משא"כ בעולם העקודים כו'. ועל ידי בירורים הנ"ל ממשיכים מבחי' העקודים. וזהו בחי' הנשיקין שהוא בחי' שלמעלה מהדבור כו'.

מה שאין כן בעולם העקודים וכו'. ובאמצעות הבירורים האמורים ממשיכים מבחינת עקודים. וזהו בחינת הנשיקות, שהיא בחינה שלמעלה מהדיבור וכו'.

(ועמ"ש גבי קי"ס [קריעת ים סוף] בענין ואתם תחרישון כו' כי הדבור שרשו מחכמה כו' ע"ש בפ' בשלח בד"ה וה' הולך לפניו כו' ומשם יובן יותר מ"ש):

(ועיין במה שנכתב בענין קריעת ים סוף על הפסוק "ואתם תחרישון" וכו', ששרש הדיבור הוא בחכמה וכו'; עיין שם בפרשת בשלח, במאמר המתחיל "וה' הולך לפניו" וכו', ומשם יובן יותר מה שנכתב כאן.)

7 וז"ש [וזהו שכתוב] אנהגך אביאך אל בית אמי. כי כאן ההמשכה גבוה מבחי' אימא עלאה רק שאח"כ מתלבשת באימא.

וזהו [הפירוש של] "אנהגך אביאך אל בית אמי". כאן ההמשכה היא ממדרגה שלמעלה מבחינת אימא עילאה, אלא שלאחר מכן היא מתלבשת באימא.

משא"כ לעיל אמר יונק שדי אמי. וגם כאן אמר תלמדני שנעשים בחי' מקבל בלבד מהמשכה זאת ולא בחי' כאח לי.

בשונה מכך, לעיל נאמר "יונק שדי אמי". וגם כאן נאמר "תלמדני", שכן נעשים רק בבחינת מקבל מהמשכה זו, ולא בבחינת "כאח לי".

לפי שמבחי' עליונה כזו א"א להיות אלא מקבל בלבד כענין ודברי אשר שמתי בפ"ך כו'.
מפני שמדרגה נעלית כזו אי אפשר להיות אלא מקבל בלבד, כענין "ודברי אשר שמתי בפ"ך" וכו'.

8 וענין יין הרקח הוא ע"ד שנזכר בגמ' [בגמרא] תליסר נהרא דאפרסמונא דכיא שרומז לאור ההמשכה

מ"יג ת"ד [תיקוני דיקנא] דנפקי ממו"ס [ממוחא סתימאה]. אע"ג [אף על גב] דשמן סתם הוא בחי' חכמה.

ענין "יין הרקח" הוא בדומה למה שנזכר בגמרא: "שלושה עשר נהרות של אפרסמון טהור", הרומזים לאור ההמשכה משלושה עשר תיקוני הזקן, היוצאים ממוחא סתימאה (המוח הנסתר). אף ששמן סתם הוא בחינת חכמה,

אבל שמן אפרסמון שיש בו ריח טוב שהוא בחי' מקיף רומז לבחי' ההמשכות מבחי' חכמה שבכתר שלמעלה מבחי' כלים.

אך שמן אפרסמון, שיש בו ריח טוב והוא בחינת מקיף, רומז להמשכות מבחינת חכמה שבכתר, שלמעלה מבחינת כלים.

(ועמ"ש פ' נשא בד"ה זאת חנוכת המזבח ביום המשח אתו). ועד"ז ג"כ בבחי' יין דיין סתם זהו בחי' בינה.

(וראה מה שכתוב בפרשת נשא, בדיבור המתחיל "זאת חנוכת המזבח ביום המשח אותו"). וכך גם בנוגע לבחינת יין: יין סתם הוא בחינת בינה,

אבל יין הרקח שיש בו ריח הוא בחי' התגלות התענוג בבינה מבחי' עתיקא כו' וזה נמשך ע"י אתכפייא של קביעות עתים לתורה של הבעלי עסקים וכמשי"ל [וכמה שכתוב לעיל]:

אך יין הרקח, שיש בו ריח, הוא בחינת התגלות התענוג בבינה מבחינת עתיקא וכו'. והמשכה זו נעשית באמצעות האתכפייא שבקביעות עתים לתורה של בעלי עסקים, כפי שהוסבר לעיל.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/torah-ohr/terumah/2

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק